

и хлѣ и на духа ѿ, кой-то ѿ былъ прѣхванѣлъ, рѣкълъ: «Въ имя-то на Іисуса Христа — заповѣдамъ ти да излѣзешъ изъ неѣхъ.» И той веднага излѣзълъ. Нѣ господари-ти ѿ имали голѣмъ доходъ отъ тоѣ прорицателенъ духъ на слугыиѣхъ-тѣхъ си, та кѣто видѣли, че источникъ-тѣхъ му вече прѣсѣкнѣлъ, уловили Павла и Силѣ, и гы прѣдали на власть-тѣхъ, думащѣхъ: «Тѣзи сѣ Іудеѣ, и сѣ дошли та ни смѣщавать града, кѣто проповѣдувать пѣкакво си ново Богослуженіе, кѣе-то не подобава намъ Римляны-ты, да го приимама и испѣнявама.» Градоначальници-ти тогава накарали да гы бѣжѣтъ, и затворять въ тѣмницѣ, дѣто наръчали да гы назѣтъ добрѣ. Затова тѣмницарь-тѣхъ гы турѣлъ въ повѣтрѣиѣхъ тѣмницѣхъ и имѣ заклопѣлъ нозѣ-тѣхъ между двѣ тяжкы дървета, да не можѣтъ да бѣгѣтъ. Запрѣни-тѣхъ поискали да сѣ помолѣтъ Богу, та станѣли около полунощъ и пѣли Богу хвалѣ, кѣѣхъ-то слухѣли сѣчкы затворниѣци. Дорѣ-то сѣ моляли настанѣло такво голѣмо землетрясеніе, що-то тѣмница-та сѣ поклатѣла изъ основѣ, врата-та ѿ сѣ отворѣли и верѣгы-ты имѣ испадали отъ тѣла-та, долу на земѣхъ-тѣхъ. Тѣмницарь-тѣхъ и той сѣ пробудѣлъ, и кога-то видѣлъ врата-та на тѣмницѣхъ-тѣхъ отворѣны, дошло му да сѣ убѣе. Нѣ Павелъ сѣ убѣдилъ и му рѣкълъ: «да сѣ не направишъ нѣщо зло: нѣе сѣчкы смѣ тука.» Той тогава потърсилъ свѣщѣ, и сѣ заветѣлъ вѣтрѣ въ тѣмницѣхъ-тѣхъ, дѣто растреперанъ надиѣлъ прѣдъ нозѣ-тѣхъ на Павла и Силѣ. Послѣ на чѣса гы завелъ утѣхъ, омылъ имѣ раны-ты и гы попыталъ: «Какво тѣба да сторѣ, любезни господари! да сѣ спасѣхъ?» А тѣхъ му отговорѣли: «Вѣрвай въ Господа Іисуса Христа, на ще сѣ спасишъ и ты, и домашни-ты ти.» Провѣдали имѣ още и слово-то Божѣе. Тогава тѣмницарь-тѣхъ незабавно сѣ покрѣстѣлъ съ сѣчкѣхъ-тѣхъ сѣ кѣщѣ, наготвилъ трапѣзѣхъ и сѣ развесѣли, че повѣрѣвали въ истиннаго Бога. Пожежду тоѣ градоначальници-ти сѣ научѣли, че Павелъ имѣлъ правдинѣхъ за Римскы граждѣниѣхъ, та сѣ уплашилѣ много, за дѣто сѣ осѣбѣли да го бѣжѣтъ тѣхъ всенародно, прѣди да е осѣденъ; сами ходѣли тѣхъ при тѣхъ, да имѣ сѣ извинѣвать, и кѣто гы освобѣдили, молиѣли имѣ сѣ да сѣ оттегѣлятъ по-скоро отъ града имѣ.

Кога-то излѣзли отъ Филиппы, Павелъ отишълъ да проповѣдва въ Гръціѣ; Слѣдъ кѣто нарядѣлъ черковы-ты въ Солунъ и Верѣхъ, упѣтилъ сѣ той за Атинѣхъ, и кѣто го видѣлъ пѣленъ съ идоѣ, много му станѣло мѣчно. Вѣсь-денъ той приказвалъ тамъ за Бога, и съ кого-то сѣ случѣше по улиѣ-ты. На едни отъ тамошны-ты Философы ученіе-то му сѣ видѣло странно, та го заведѣли на Ареопагъ, и тамъ го карали да имѣ расѣже какво имѣ проповѣдва съ ново-то сѣ за тѣхъ ученіе. Апостолъ-тѣхъ имѣ расѣзалъ за незнаемаго Бога.

«Атинѣе! имѣ изыѣкалъ той, кога-то сѣ вѣсѣкачилъ на Ареопагъ, по сѣчѣ вы глѣдамъ, да сте много набожни. Кѣто обыѣкаѣхъ, да разгѣдѣвамъ града ви, на едно мѣсто съгѣдахъ и единъ жѣртвенникъ, на кой-то е написѣно: Незнаемому Богу. Ето тоѣ Богъ, кого-то не знаете, на го почитѣте, ви проповѣдувамъ азъ. Богъ, кой-то е направѣлъ свѣта и всѣчѣко изъ него, кѣто е Господъ на небе-то и земѣхъ-тѣхъ, не живѣе въ храмовѣ — направѣны съ рѣжѣхъ, и не иска да му служѣять чѣловѣчески рѣжѣ,